

Játékosan idézték fel a történelmi eseményeket

Harmadik alkalommal rendezte meg a Zirci Reguly Antal Német Nemzetiségi Nyelvoktató Általános Iskola felső tagozatosok számára játékos történelmi vetélkedőjét a főépületben az 1848-49-es polgári forradalomra és szabadságharcra emlékezve.

Tíz óra után pár perccel forradalmi hangulat kezdett úrrá lenni az iskola folyosóján, nemzeti színű csákót viselő fiatalok várakoztak zsbongva az osztálytermek előtt, mintha éppen Landerer nyomdájába szeretnének bejutni, vagy Táncsics börtönének megnyitására készülnének.

A feladatok állomásonként egy-egy személyhez kapcsolódtak, akik valamilyen módon kötődtek a jeles történelmi eseményhez. Utunk először Barabás Miklós festő műhelyébe vezetett, ahol modelltervezést gyakoroltak a gyerekek, összerakták mozaikokból a művész arcképét, kiegészítették az életrajzát a hiányzó adatokkal. A szomszédos Pilvax kávéházban már javában darálták a kávé az ifjak és a Jókai Mór műve alapján készült, némán levetítésre kerülő Szaffi című mesefilmét szinkronizálták alá.

Kicsivel odébb a zenéé volt a főszerep, Erkel Ferenc életéhez kapcsolódó rejtvények, feladatok várták a diákokat, és zsinórt kellett tervezniük a Himnusz zeneszerzőjének a mentéjére. A sorban utolsó földszinti osztályteremben a Vásárhelyi Pál tervezésével készülő Tisza szabályozásához kerestek kubikusokat. Álláshirdetés is készült, melyből megtudtuk, hogy óránként 10 forintot fizetnek.

Nem jelentkeztünk az állásra, mert volt munkánk, hiszen az emeleti termekben is kreatív feladatokat állítottak össze a pedagógusok. Maradtunk az építészetnél, igaz, egy kicsit más vizekre eveztünk, a Dunán kötöttünk ki. Clark Ádám, a Lánchíd építészvezetőjének életéből ragadott ki mondatokat az iskola egyik nyelvtanára magyar, angol és német nyelven. Mondatpárokat alkottak, az angolosoknak angolul, a németeseknek németül kellett megtalálniuk a magyar mondat párját.

Rendhagyó irodalomórán is részt vettünk, melyen tizenkét szó került ki a Szózatból, éppen annyi, ahány pontban megfogalmazták követeléseiket a márciusi ifjak. Ezeket a szavakat kellett visszahelyezni Vörösmarty Mihály versébe, amelyet egyébként négy európai nyelvre is lefordítottak. A hetedik-nyolcadik osztályosoknak már könnyebb volt a lecke, hiszen ők tanulták a költeményt teljes egészében, de mint megtudtuk, volt olyan ötödikes csoport, akiknek egész jól ment a feladat.

Nyitottuk a következő ajtót, és a padon füzet és könyv helyett ezúttal egy óriásplakát hevert, amely a Bánk bán című előadást hirdette. A gyerekek a tábláról kiválasztották a színész ruháját, aki nem volt más, mint Jókai Mór felesége, Laborfalvi Róza, erre persze rá kellett jönniük a „színházlátogatóknak” a feladványokból. A színművész nő március tizenötödikei szerepéről is szó volt ezen az állomáson.

Ezután a tornaterembe érkeztünk, amely kész harcmezővé változott. A honvédek nagy igyekezettel mentettek valakit. A kökös csatában találtuk magunkat, ahol Gábor Áront ágyúgolyó-találat érte. Bem apóval is találkoztunk a csatatéren. Hirtelen azt hittem, hogy egy röplabdameccsen vagyok, de aztán hamar rájöttem, hogy ezt a játékot egy kicsit később találták fel. A kor rakétafeigyverének számító röppentyűvel kísérleteztek éppen, amelynek tökéletesítésével Bem József is foglalkozott.

Széchenyi a legnagyobb magyar, de ki a legnagyobb dumás és ki a legizmosabb az osztályban? – erre kellett választ adni a következő állomáson. A játékos, tréfás feladat mellett közlekedésfejlesztési kérdésekkel is foglalkoztak itt az iskolások. A közlekedési miniszter nyomdokain arra várt ötleteket a tanárnő, hogyan tenné komfortosabbá az ifjúság Zirc közlekedését. Az ötletládát ottjártunkkor még nem bontották fel, de biztosítottak, ha lesz jó ötlet, azt eljuttatják a város képviselő-testületéhez.

Nagy volt a tanácskozás a következő helyszínen. Táncsics Mihály időkori képét kellett kirakniuk a diákoknak, összekeveredett betűkből kitalálni a foglalkozásait, illetve ha megoldottak egy rejtvényt, arra is fény derült, hogy hol született a kor jeles írója. – Kiszabadítani nem kell a börtönből? – kérdeztem a helyszínért felelős tanárnőt, de elejébe mentem a dolognak, mert a következő állomáson, egy activity során éppen ezt a jelenetet kellett eljátszania az egyik csapatnak, és kitalálnia a másiknak. A társasjáték egyik kártyalapjáról pedig azt olvashattuk le, hogy elfogyott Kossuth Lajos regimentje...

A feladatok azonban még nem fogytak el, a cselekményes helyszínek után alkotói környezetbe érkeztünk. Az egyik asztalon a Nemzeti Múzeum épült meg papírból, egy következőn huszárfejek készültek, és ki is állították őket a bordásfalakra. Ezzel még nem volt vége a kézműves-foglalkozásnak, a kokárda első, Szendrey Júlia által varrt példányát is hajtogatták a diákok.

És végül megérkeztünk Petőfihez, akinek a szíve fölé odakerült az a bizonyos első kokárda... Szétszedték a Borozót ezen a helyszínen. Megnyugtattunk mindenkit, nem rongálásról van szó, a forradalmi költő első nyomtatásban megjelent – Pápához kötődő – költeményének versszakait kellett megfelelő sorrendbe állítaniuk a gyerekeknek, akikre további irodalmi feladványok is vártak.

A történelmi vetélkedőt követően közös versmondással készültek az ünnepre a felső tagozatosok. A „Föltámadott a tenger” első versszakát az ötödikesek, a másodikat a hatodikosok, a harmadikat a hetedikesek, a negyediket a nyolcadik osztályosok mondták el, majd végül együtt szavalta az összes diák: „Jegyezd vele az égre örök tanúságul: habár fölül a gálya, s alúl a víznek árja, azért a víz az úr!”

Slajchó Lujza a szervezők képviselőjében elmondta, harmadik éve rendezik meg a történelmi vetélkedőt annak érdekében, hogy élményszerűbbé váljon a diákok számára az események felidézése, jobban átérezzék azokat. Hozzátette: minden évben más tematika köré építik a programot. A csapatok minden állomáson kaptak egy matricát a menetlevelükbe a feladatok teljesítéséért, illetve egy kis szöveges értékelés is történt a pedagógusok részéről. Az osztályok egységes viseletben jártak állomásról állomásra, az ötödikesek papíresákót, a hatodikosok piros, a hetedikesek fehér, a nyolcadikosok piros felsőt viseltek. A három szín a kokárdán egyesült, melyet természetesen minden résztvevő feltűzött, és volt olyan osztályterem, ahol a táblára is felkerült a '48-as jelkép.

A tanárnő végül kiemeli az iskola Humán Közösségének támogatását, és örömet fejez ki, hogy a vetélkedő lebonyolításából a pedagógus kollégák aktívan kivették a részüket.

A történelmi emlékműsor részeként közös mozizásra is sor került az iskolában, ami szintén különleges volt, hiszen két Reguly-s diák, *Ulrich Anna Csenge* és *Detre Csongor* 1848-49-es forradalmat és szabadságharcot megidéző alkotását tekintették meg a diákok és a pedagógusok. A rendezvény végén, a kollektív szavaltat után a diáktársak tapsal jutalmazták a produkció készítőit.